

liggende Princip, for saa vidt angaar Udenrigsministeriets Forhold til andre Ministerier, bør være det, at Udenrigsministeriet staaar som Mellemed mellem Ulandet og de paagældende Fagministerier; i adskillige Sager vil Gennemførelsen af dette Princip bevirke, at Udenrigsministeriet til en vis Grad kommer til at fungere som et blot postbesørgende Mellemed.

Der findes imidlertid adskillige Arter af Sager, i hvilke Udenrigsministeriets Bearbejdelse maa blive af langt mere reel Karakter. Jeg behøver f. Eks. blot at nævne Sager vedrørende de sønderjydske Landsdele, vedrørende Danmarks Eksport- og Importpolitik og endelig alle saadanne Sager, der er til Forhandling med Repræsentanter for et fremmed Land. I disse sidste Sager, hvor Førelsen af selve Forhandlingerne paahviler Udenrigsministeriet, er det klart, at dettes Embedsmænd for overhovedet at udføre den dem paalagte Opgave tilfredsstillende maa være nøje inde i Sagernes Realitet. Jeg har heller ikke Indtryk af, at man i andre Ministerier nærer den Opfattelse, at Udenrigsministeriet indretter sig som Fagministerium, og jeg vilde selv meget beklage, om der skulde finde en Svækkelse Sted af den Standard for Arbejdet med og Fordybelsen i Sagerne, som for Tiden findes i Udenrigsministeriet.

Udvalget har yderligere ment at burde indskærpe det nyttige i Anvendelsen af Høringsstempler. Ogsaa dette Emne blev drøftet med Administrationskommissionen, og Udenrigsministeriet har i enhver Henseende rettet sig efter denne Kommissions Henstillinger paa dette Punkt, og det er mig heller ikke bekendt, at Kommissionens Medlemmer skulde nære nogen Tvivl i saa Henseende, saaledes som Udvalgets Medlemmer maa formodes at gøre det, siden dette „vigtige“ Spørgsmaal overhovedet er fremdraget i Betænkningen.

Pressebureauet foreslaas stillet direkte under Direktøren, en Foranstaltning, jeg gerne slutter mig til, idet den ogsaa efter min Mening maa betragtes som naturlig. Maa jeg blot benytte Lejligheden til at sige, at i Praksis har Chefen for Pressebureauet hidtil ikke paa nogen Maade været hemmet i den direkte Adgang til at konferere med den til enhver Tid værende Udenrigsminister saa lidt som naturligvis med Direktøren eller Cheferne for de andre Afdelinger. Det er i det hele taget mit Indtryk, at alle den Slags Formaliteter praktisk talt ikke spiller nogen Rolle i Udenrigsministeriet.

Hvad angaar II. Legationssekretær-Stillingerne, er det med stor Beklagelse, jeg

ser disse Stillinger blive nedlagt i Berlin og London og ikke mindst i Paris. Danmarks diplomatiske Repræsentation i disse Byer vil derved blive betydelig mindre end f. Eks. Sveriges. Norge har en II. Legationssekretær i Paris, og jeg kan ikke frigøre mig for den Opfattelse, at man i Udvalget er kommet ind paa at undervurdere den praktiske Nytte af det Arbejde, som netop disse Folk præsterer. Dertil kommer, at II. Legationssekretær-Stillingerne for Udenrigstjenesten har en særlig Værdi som Uddannelsesstillinger. Overfor Betænkningens Fremhævelse af, at Legationssekretær-Stillingerne først er blevet dubleret efter Verdenskrigens Afslutning, maa jeg bemærke, at dette vel formelt er rigtigt, men man maa ikke glemme, at Rammerne for disse Legationer fuldstændig sprængtes under Krigen, idet det paa Grund af Arbejds-mængden var nødvendigt til dem at knytte Attacheer, der lønnedes af Kontorholdet. I London var der saaledes i Krigens sidste Aar og de efter Krigen nærmest paafølgende Aar til Legationen knyttet 3, i længere Tid endog 4, saadanne Attacheer.

I Betænkningens Slutning fremsættes nogle Bemærkninger angaaende Ønskeligheden af at skabe en fast Turnus, efter hvilken navnlig de yngre Tjenestemænd beordres til Tjeneste dels i Ministeriets forskellige Afdelinger, dels ved Gesandtskaberne og Konsulaterne. Ønskeligheden af en saadan Turnus kan jeg for saa vidt godt slutte mig til; det er sikkert fra et specielt Uddannelsessynspunkt nyttigt at skaffe Tjenestemændene en saa bred Basis som muligt. Der gør sig imidlertid her ogsaa andre Hensyn gældende, Hensyn, der bl. a. er fremhævet af Administrationskommissionen. Denne Kommission har aabenbart nærmest været af den Opfattelse, at Ministeriet har været tilbøjeligt til at benytte en for kortvarig Uddannelseseturnus, og den peger i sin Betænkning paa, at det yngre Personale ved længere Uddannelse i Ministeriets Kontorer gennem den derved opnaaede større Erfaring og Rutine vil blive sat i Stand til Ydelse af større Præstationer end muligt med en forholdsvis kortvarig Uddannelse. Kommissionen foreslog derfor en mindre hyp-pig Omplacering saavel indenfor Ministeriets Kontorer som indenfor Gesandtskaberne og Generalkonsulaterne. Det er vanskeligt her i Verden at tjene to Herrer, men nu haaber jeg, at Udenrigsministeriet vil forstaa at finde den lige Vej mellem Udvalget og Administrationskommissionen, denne Kommission, som Udvalget ellers har været saa bjergtaget af.